

over Budgettet, og om man saa kunde imødekomme disse. Det var først efterhaanden som Tiden gik, og da hver Dag fæstnede dette Indtryk hos mig, og jeg fik Tallene — jeg har nævnt Tallene i Folketinget, og jeg har haft 11 Maaneders Regnskab for mig —, at jeg vovede at fremstille Forholdet, saaledes som jeg mener, det er, og som jeg ikke tror, det kan omdisputeres, at det vil blive. Jeg har gjort opmærksom paa, at jeg ikke kan indestaa for Beløbene paa en Million Kroner mere eller mindre, det er ganske umuligt, men i det store og hele vil mine Tal, det tror jeg, jeg tør indestaa for, vise sig rigtige.

Det ærede Medlem sagde, at jeg havde tegnet et forholdsvis — det ærede Medlem gjorde mig dog den Indrømmelse —, et forholdsvis lyst Billede af den finansielle Situation, og mere tror jeg heller ikke, jeg har gjort. Naar det Billede, jeg har tegnet af indeværende Finansaar, kan siges at være forholdsvis lyst, er det, fordi jeg havde troet, at det vilde ende med Underskud; derpaa tydede det, naar vi i Sommer og Efteraaret stillede Udgifts- og Indtægtsbudgettet overfor hinanden, idet jeg nemlig den Gang ikke vidste eller kunde vide, at Indtægterne vilde stige i en saa overordentlig Grad, som det er sket. Jeg har derfor maattet tegne et lyst Billede af indeværende Finansaar — naar der er et saa betydeligt Overskud som dette, maa det ærede Medlem indrømme, at det er baade imod Forventning og overmaade heldigt —, men jeg har ingenlunde villet tegne et lyst Billede af Fremtiden. (*Dalsgaard*: Det sagde jeg ikke)... Nej, det ved jeg meget godt, men jeg vil gerne slaa det fast overfor det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (*Piper*), som syntes at ville lægge mig det paa Læben, det har jeg ikke sagt. Jeg har stærkt advaret imod, at man af dette Aars gode Resultat skulde lade sig forlede til at mene, at nu var alle Sluser aabne for en Rigdomskilde, som efter min Mening aldeles ikke findes. Jeg tror, at man maa vise den yderste Varsomhed og Forsigtighed bestandig, og det saa meget mere som jeg har den Mening, at det vil være vanskeligt for os at holde Udgiftsbudgettet nede. Jeg har ikke paa nogen Maade villet sige til Rigsdagen, at nu behøvede ingen at spare mere, tværtimod maa snarere det gamle Ord, at nu maa alle spare, altid gælde, og ikke mindst for den høje Rigsdag.

Det ærede Medlem glædede sig over,

at nu havde Regeringen endelig det samme Syn, som han og andre havde haft med Hensyn til Statsvirksomhederne, at disse skulde bære sig. Jeg synes, at det Ord „endelig“ burde det ærede Medlem ikke have sagt, thi allerede i 1917, da vi forhandlede i det gamle Landsting, det ærede Medlem og jeg, tilbød jeg, hvad maaske det ærede Medlem erindrer, at virke for, at vi fik Dækning for Statsvirksomhederne, og vi enedes om, at en saadan Dækning burde skaffes til Veje. Dette har jeg siden den Tid stadig arbejdet paa. Naar man er gaaet ud fra, at Dækning var til Stede som Følge af de Takstforhøjelser, der allerede var foretagne, og naar man i saa Henseende er blevet skuffet, skyldes det to Forhold — hvad jeg ogsaa kan sige til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds —, dels Tjenestemandslønningernes uhyre Stigning, dels 8 Timer Arbejdsdagens Indførelse, der har kostet kolossale Summer. At det var nødvendigt at indføre den, var alle enige om. Det gælder overhovedet saa meget af det, vi drøfter angaaende finansielle Forhold og andre, at jeg altid har den Trøst, naar man angriber mig, at kunne sige: Du var selv ude derom! Jeg føler mig ikke saa skyldig, ikke saa syndbetyngt, som jeg burde være, hvis der ikke var saa mange Syndere sammen med mig. Jeg har ikke i Sinde at bære Alverdens Synd, jeg vil lade Alverden være med til at bære Synderne. Naar Tjenestemandslønningerne er blevet vedtaget af den høje Rigsdag, og — det kan jeg sige ikke mindst til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds — da det konservative Folkeparti ønskede det, og vi andre var ganske enige deri, og naar der ogsaa om de sidste Forhøjelser var skabt Enighed mellem tre Partier, hvortil det konservative Folkeparti hørte, men ganske vist ikke Venstre — jeg skal altid gøre de Indrømmelser, som jeg anser for rigtige, og jeg indrømmer, at Venstre var ikke med til den sidste Forhøjelse —, saa har det konservative Folkeparti sandelig ikke noget at sige til den Sag. Partiet var ganske med til at forlange, at Tjenestemandslønningerne skulde sættes op, og det er Tjenestemandslønningerne og 8 Timers Arbejdsdagens Indførelse, der har bevirket, at vi nu atter har et saa betydeligt Underskud paa Statsvirksomhederne, et Underskud, som maa dækkes.

Det ærede 15de landstingsvalgte Medlem sagde dernæst, at jeg var ikke skræmmet af den Udgift paa 450 Mill. Kr. Jeg vil ikke sige, at jeg ikke er skræmmet af